

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania T. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 listopada 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 18 października 2023 r., sygn. akt III AUa 1302/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od T.T. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rybniku kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 grudnia 2017 r. (nr [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku odmówił ubezpieczonemu T. T. ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy wskazał, że brak było podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy

emerytalnej, ponieważ ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wyniósł 151,15%, więc nie jest wyższy niż 250%, natomiast z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat przed zgłoszeniem wniosku wskaźnik wyniósł jedynie 19,90%.

Wyrokiem z 27 maja 2021 r. (sygn. akt XI U 224/18) wydanym w sprawie z odwołania T. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku o wysokość świadczenia, Sąd Okręgowy w Katowicach XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił odwołanie.

Na skutek apelacji T. T. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 października 2023 r. (sygn. akt III AUa 1302/21) oddalił apelację.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach wniósł ubezpieczony, zaskarżając judykat w całości, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa procesowego, tj. art. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. w związku z art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a tym samym nierozpoznanie istoty sprawy w trybie art. 386 § 4 k.p.c. przez nie rozpoznanie zarzutu apelacyjnego dotyczącego braku rozpoznania wniosku dowodowego skarżącego w zakresie dowodu z prawidłowego i zgodnego z prawem zaświadczenia Rp-7 i powtórzenie za Sądem I instancji, iż wniosek ubezpieczonego miał zmierzać do przewlekłości postępowania, pomimo tego, że Sąd Apelacyjny sam bezpodstawnie ustalił, że w sprawie sporządzono „nowe, zgodne z obowiązującymi przepisami dokumenty”, podczas gdy ustalenia w toku sprawy winny sprowadzić Sąd II instancji do wniosku, że wynagrodzenie „pracownika porównawczego” M. L. nie mogło stanowić podstawy ustaleń dla sprawy T. T. w opiniach biegłych w celu ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, o którym mowa w art. 110a w związku z art. 15 ustawy emerytalnej, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy;

2. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nierozpoznanie zarzutu pominięcia wniosku złożonego przez ubezpieczonego o zwrócenie się do Centrum Usług Wspólnych o prawidłowe zaświadczenie Rp-7 z uwagi na uznanie, że zmierza ten wniosek do przedłużenia postępowania, podczas gdy kwestia ta była podnoszona przez ubezpieczonego od początku postępowania, a wniosek złożony pół roku przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji, a co za tym idzie nie sposób uznać, iż zmierzał on do przedłużenia postępowania, a tylko i wyłącznie miał na celu ustalenie właściwych cech pracownika porównawczego, co z kolei miało prowadzić do prawidłowego zbadania przesłanek z art. 110a ustawy emerytalnej, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy;

3. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., w zw. z art. 380 k.p.c. poprzez brak faktycznego rozpoznania wniosku o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji o pominięciu dowodu z prawidłowego zaświadczenia Rp-7 mimo złożenia stosowanego wniosku w apelacji ubezpieczonego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy;

4. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez nie wzięcie pod uwagę z urzędu kwestii nieważności postępowania wynikającej z faktu, że w skład Sądu I instancji wchodził Sędzia Sądu Okręgowego X.Y., która została powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na to stanowisko z naruszeniem przepisów prawa, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Z uwagi na stawiane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania, oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje według norm przepisanych.

Skarżący wniósł także o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na jej oczywistą zasadność i kwalifikowane naruszenie prawa procesowego a to art 378 § 1 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w jego ocenie Sąd II instancji w sposób rażący i oczywisty pominął podstawową kwestię w niniejszej sprawie, jaką była weryfikacja prawidłowości dokumentu Rp-7, a także postępowania Sądu I instancji w tym zakresie.

Nadto, drugą przesłanką do przyjęcia skargi kasacyjnej, którą wskazuje skarżący jest zarzut nieważności postępowania z uwagi na sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w zakresie składu Sądu I instancji, tj. Sądu Okręgowego w Katowicach i brak wzięcia tego pod uwagę przez Sąd odwoławczy z urzędu mimo obowiązku wypływającego z normy art. 378 § 1 k.p.c. Skarżący w uzasadnieniu wniosku wskazuje, że ma świadomość, iż skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądu drugiej instancji i wyłączone jest bezpośrednie badanie w postępowaniu kasacyjnym naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta – w jego ocenie może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, przez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c. stosownego zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 k.p.c. lub art. 386 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczonego organ rentowy wniósł o:

1. wydanie na posiedzeniu niejawnym postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych;

ewentualnie (w razie gdyby Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania):

3. oddalenie skargi kasacyjnej;

4. zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego nie kwalifikuje się do przyjęcia i jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd

Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jej zdaniem mamy do czynienia z kwalifikowanym naruszeniem prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. Należy więc przypomnieć, że w motywach wniosku opartego na tej przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r.,

I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Strona skarżąca nie uzasadniła w sposób prawidłowy istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu. Tym bardziej, że oceniając prawidłowość zastosowania art. 378 § 1 k.p.c. przez sąd drugiej instancji Sąd Najwyższy nie weryfikuje prawidłowości całokształtu czynności sądu drugiej instancji, kontroluje natomiast, czy przy rozpoznawaniu apelacji istotnie doszło do pominięcia skonkretyzowanych przez skarżącego zarzutów, ze skutkiem dla wyniku sprawy. Skarżący powinien zatem skonkretyzować, które spośród zarzutów apelacji zostały zdaniem skarżącego pominięte przez sąd drugiej instancji i - co należy wywodzić z ogólnych reguł warunkujących skuteczność zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego w postępowaniu kasacyjnym - dlaczego zdaniem skarżącego pominięcie tego zarzutu mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (*arg. ex art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.*).

Podkreślić także należy, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a *limine* niedopuszczalny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 95/18, LEX nr 2645127).

Pamiętać należy, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut

obraży prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2024 r., I USKP 9/24, Legalis nr 3097169).

Odnosząc się natomiast do nieważności postępowania, na którą powołuje się pełnomocnik strony skarżącej, to należy podkreślić, że skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądu drugiej instancji. Wyłączone jest bezpośrednie badanie w postępowaniu kasacyjnym naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, przez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c. stosownego zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 lub art. 386 § 2 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2011 r., II UK 318/10, Legalis nr 432277). Zarzut nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji nie może uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem Sąd Najwyższy - rozpatrując skargę kasacyjną - nie jest władny w ramach bezpośredniej kontroli instancyjnej badać ważności (nieważności) postępowania przed sądem pierwszej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2014 r., II PK 30/14, Legalis nr 1385205). Skoro skarga kasacyjna przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji, to nieważność postępowania, skutkująca przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, ma dotyczyć postępowania przed sądem drugiej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 lutego 2016 r., V CSK 465/15, LEX nr 2021933; z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, LEX nr 1353433; z 29 stycznia 2013 r., V CSK 192/12, LEX nr 1293844). W takiej sytuacji, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, aby mógł ewentualnie wyrzucić spodziewany przez pełnomocnika skutek, powinien opierać się o przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na oczywistą zasadność skargi w tym zakresie, a nie odwoływać się do treści art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., tak jak to błędnie czyni pełnomocnik w niniejszej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lipca 2023 r., I CSK 6158/22, LEX nr 3577528). Strona skarżąca, jako uzasadnienie swojego stanowiska w tym zakresie, powołuje się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r. (BSA I - 4110-1/20).

Zwrócić należy uwagę, że Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998, Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis; z 12 czerwca 2020 r., V CSK 22/20, Legalis; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis; z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis, T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W niniejszej sprawie brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Nie jest również tak, że samo zasygnalizowanie nieważności postępowania powoduje konieczność automatycznego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Aby tak było i skarga mogła być przyjęta do dalszego rozpoznania, sygnalizacja musi okazać się słuszną i rzeczywiście potwierdzać naruszenie przepisów proceduralnych, których skutkiem byłaby nieważność postępowania. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w tym przypadku. Już nawet pobieżna analiza wniosku w tym zakresie wskazuje, że strona skarżąca nie ma racji.

Sąd Najwyższy wskazywał wielokrotnie, że osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. jest osoba nieposiadająca w ogóle uprawnień do tego, aby zasiadać w składzie orzekającym sądu, a więc taka, która nie została powołana na stanowisko sędziego, lub też orzekała przed powołaniem, albo po rezygnacji z urzędu, czy przejściu w stan spoczynku, albo będąc wadliwie wybrana do pełnienia funkcji ławnika. W orzecznictwie uznano, że osobą nieuprawnioną do orzekania jest też sędzia, który nie ma w ogóle delegacji do orzekania w danym sądzie, jak i ten, którego delegacja nie spełnia ustawowych wymagań warunkujących ważność i skuteczność aktu delegowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lutego 2020 r., III CSK 225/19, Legalis nr 2599890). Ponadto sprzeczność składu sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, jak to wynika z niektórych orzeczeń, z którymi trudno się jednak zgodzić, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa

ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) – ale nawet w takiej sytuacji tylko wtedy (o czym zapomniał pełnomocnik strony skarżącej), kiedy wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2021 r., IV CZ 5/21, Legalis nr 2629687; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 września 2023 r., I CSK 4893/22, Legalis nr 2992002). W rozpoznawanej sprawie taka okoliczność nie wystąpiła. Skarżący nie przeprowadził żadnego, wymaganego w takim przypadku, testu w stosunku do osoby sędziego i nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby prowadzić do uwzględnienia jego wniosku. Przywołał jedynie fakt powołania sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa po zmianach ustawowych, co jest oczywiście niewystarczające. W niniejszej sprawie przed Sądem I instancji nie wystąpiła nieważność postępowania. Podnoszona przez stronę skarżącą kwestia niewłaściwego powołania sędziego została w sposób wyczerpujący wyjaśniona w postanowieniu Sądu Najwyższego z 13 lipca 2020 r. (II CSK 581/19, LEX nr 3046023), które to stanowisko Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni akceptuje.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[a.ł]

